

Christophersen (V):

Statsministeren gjorde nogle bemærkninger til det indlæg, jeg holdt tidligere på dagen, og jeg forstod på statsministeren, at han i og for sig følte sig lidt brøstholden over mine bemærkninger om, at faren for demokratiet også kommer fra dem, der viger tilbage for at træffe de nødvendige beslutninger. Det var sådan, jeg udtrykte mig. Jeg forstod, at statsministeren opfattede det som en slags anklage imod socialdemokratiet. Jeg vil godt sige, at det er ikke en anklage kun rettet mod socialdemokratiet. For vi har jo alle et medansvar for, at problemerne ikke er blevet løst. Det er et problem, som vi er mange der er fælles om. Men jeg tilføjede – og det synes jeg statsministeren skulle have bemærket sig – at hver gang befolkningen konstaterer, at gennemførte kriseindgreb er næsten virkningsløse, så vokser utilfredsheden. Det synspunkt tror jeg ikke statsministeren kan afvise. Derfor rammer anklagen ganske rigtigt dem, som gennemfører indgreb, der ikke virker. Det var ikke en anklage, det var en advarsel. Det var derfor, jeg tilføjede, at statsministerens tale om samarbejde kun havde mening, hvis den dækkede over en vilje hos regeringen til at samarbejde om den politik, der er nødvendig. Jeg synes, det er rigtigt lige at præcisere dette. Så kan de jo føle sig ramt, som mener, at min betragtning er rigtig.

Statsministeren syntes også, der var noget næsten insinuerende i, at jeg søgte at fremstille det sådan, at regeringen ikke ser med alvor på tingene. Det er også udtryk for en fejlhuskning. Jeg sagde ikke, at regeringen overså situationens alvor, for i modsætning til hr. Kjeld Olesen tillægger jeg ikke mine politiske modstandere uædle motiver, men jeg sagde, at jeg måtte opfatte statsministerens redegørelse forleden dag som udtryk for en farlig bagatellisering af vores problemer og en farlig overvurdering af augustforligets betydning, og i fællesskab skabte disse to ting en for optimistisk tone i det indlæg, statsministeren holdt. Det var altså den måde, jeg opfattede det på. Det kan være, statsministeren nu beklager, at han lavede sin tale, som han gjorde, men det var altså det budskab, der nåede frem til mig, at regeringen mente, vi var godt undervejs med at få løst problemerne. Den opfattelse har vi ikke, og derfor synes jeg, det var rigtigt at advare mod at anlægge dette tonefald.

Statsministeren kom også med en bemærkning om, at debattens afdæmpede forløb måske

var udtryk for, at nu bredte tilliden sig til, at vi var på den rette vej. Jeg tror, jeg her må skuffe statsministeren og sige, at den afdæmpede tone måske langt snarere skyldes en almindelig erkendelse af, at regeringen altså har valgt en politik med de risici, den indeholder. Vel, det er regeringens ansvar, og det må den bære sammen med dem, som har lyst til at bære med, men det er den øjeblikkelige parlamentariske tilstand, og der er ikke grund til at gentage august og september månedens dramatiske forløb alene for skuespillets skyld.

Dernæst har jeg nogle bemærkninger til det, hr. Kjeld Olesen var inde på. Jeg må sige, at hr. Kjeld Olesen efter min opfattelse øjensynlig slet ikke har forstået alvoren i den situation, vi befinder os i. Hr. Kjeld Olesen talte om, hvad LO kunne acceptere, og han broderede videre på en flot bemærkning, han mente jeg var kommet med. Nu er flotte bemærkninger jo ikke noget, som er ukendt for hr. Kjeld Olesen, men problemet er jo ikke, hvad den ene eller den anden befolkningsgruppe kan acceptere. Problemet er, om det, vi gennemfører i det her folketing, virker tilstrækkeligt, eller om det ikke virker tilstrækkeligt.

Den plan, venstre lagde frem, vel, den kunne socialdemokratiet ikke lide, det må vi konstatere, men det, som var vores hensigt med den, var naturligvis ikke at genere forskellige befolkningsgrupper uden fornuftig grund. Det, som var baggrunden for vores forslag, var selvfølgelig at nå frem til de resultater, som vi mener er afgørende nødvendige, og det var derfor, vi bl. a. tog dyrtidsreguleringen med. Den ønsker hr. Kjeld Olesen at bevare. Til gengæld går hr. Kjeld Olesen med sin plan ud fra, at lønglidningen fuldkommen kan undgås. Det mener jeg er et langt mere urealistisk synspunkt end synspunktet med hensyn til erstatte dyrtidsportioner med skattelettelser. Men det vil vi jo få dokumenteret i løbet af det næste halve eller trekvarte år, om det synspunkt, jeg her anlægger, er rigtigt.

Hr. Kjeld Olesen manglede et svar på et spørgsmål til mig om venstres holdning til fremskridtspartiet. Nu har socialdemokratiet jo i aftenens løb været vældig optaget af sin egen holdning til fremskridtspartiet, men jeg skal da gerne prøve at sige nogle få ord til hr. Kjeld Olesen om denne sag. Det undrer mig i og for sig, at han kan stille spørgsmålet, for hr. Kjeld Olesen kender jo venstres politik, hr. Kjeld Olesen kender fremskridtspartiets politik, og